

LA BARRICADA

Redacció y administració:
Baix de Sant Pere, 63, pral., esquerra

Surt els divendres

NÚMERO SOLT: 5 CÉNTIMS
Suscripció: 1 pesseta trimestre

¡Abaix el caciquisme!

A ODENA PER TOT

Copiem d'un diari barceloní:

«Habiéndose confirmado por real orden de 8 de Marzo último el acuerdo de la Comisión provincial que declaró la nulidad de las elecciones municipales últimamente celebradas en la villa de Odena, se convoca á elección parcial para el domingo 21 del corriente mes, á las ocho de la mañana, de conformidad con lo dispuesto en el artículo 47 de la ley Municipal vigente».

Aixó esperàvem frenèticament, amb noble impaciència. Aixó volíem, com a penyora sagrada de la nostra actuació violenta contra'l caciquisme.

Es compromet d'honor pera la joventut. No cedirém fins aixafar amb sanya esglaiadora'l cap de serp del caciquisme igualadí, quin cervell, al esclatar, enviará com a missatge propopéic, les partícules de son contingut immaterial, an el rostre dels prostituidors del sufragi, merodejadors d'actes y lladres dels drets civils.

Anirém a Odena a exigir, a fer surar el dret; però si'l dret popular, es, com sempre, una broina sangrant pera'l cacic poderós d'aquell districte, amor dels nostres amors, tenim la consciència plena del nostre deure y arrivarém ont sigui.

Desde les columnes d'aquest setmanari, molt modest y més honorat, declararem la guerra an el cacic, pertorbador y *negrero* d'Igualada, amo y senyor d'un gran diari, que covardament amaga la seva vergonya.

¡Covart! ¡Si, covart una y cent voltes!

Ha arribat l'hora.

¡A Odena, companys, per dignitat!

LA BARRICADA, al cumplir son comés, no mira les forces del cacic, ni tem a res. No'ns fa por ni la sang...

Per la llibertat dels pobles s'han sacrificat innumbrables vides. ¡Qué vol dir unes més!

Serán grans d'arena, perduts profitosament en el desert del sacrifici.

De Odena

La majoria republicana de l'Ajuntament d'Odena ens envia la següent carta.

Sr. Director de LA BARRICADA.

«Am satisfactoria esperansa hem llegit en el segon número de LA BARRICADA que vos proposeu fer campanya contra el cacic del partit d'Igualada, y com siga, que nosaltres som el poble més desgraciad y que més en sofreix les conseqüències, no podem menys de donarli datos, a fi de que pugui parlar am tot fonament de causa.

«Desde molts anys no s'havien celebrat eleccions de cap mena en aquest poble fins que, a forsa de reclamacions y instancies arribarem al mes de Maig de 1909; el cunyat del cacic, que's el que maneja les cireres, veient que no li era pas possible fer com tenia per costum, no tingué mes remey que acatar la ley; y el 2 de dit mes va fer proclamar regidors per l'article 29 als seus *compinches* de sempre; empró, com nosaltres estavem previnguts varem fer aixecar una acta notarial, que va donar per resultat l'anulació de les mateixes. El 27 de Juny, tornaren a celebrarse dites eleccions, que les guanyarem nosaltres, pero no s'ens va donar possessió porque el cacic, il·lustrat, sens dubte, per algún encarregat de fer cumplir la ley, quan aquesta no els era favorable, els feu reclamar en contra, porque l'anulació la feu la Junta provincial del Cens y tenia que ferla la Comissió provincial.

«Vingueren les generals del 12 de Novembre del mateix any, que les guanyarem també. En primer de Jenner de 1910 ens dongueren possessió als tres regidors que forem elegits, y per quatre regidors interins y dos propietaris fou elegit alcalde'l pobre home qu'encare tenim que sufrir.

«En substitució de les anteriorment

«anulades, se'n celebraren altres en 30 d'Octubre de 1910, que també varem guanyar nosaltres, ens dongueren possessió del càrrec de regidors el 23 de Desembre, pero no sabem en quina ley se fundaren els cacics, que no volgueren que tingués lloc la elecció de càrrecs, de modo que sis regidors propietaris havien de ser presidits per un alcalde elegit solsament per els interins. Degut als esforços del jove y eloquent diputat Sr. Miró, es lográ del Ministre que'n 9 de Febrer de 1911 es fes la elecció de càrrecs, mes, ¡oh desengany! aquell mateix Ministre que havia ordenat es fes l'elecció de càrrecs, ja feya dos dies que havia dictat una Real Ordre de xantla sense efecte quan nosaltres poguerem constituirnos legalment. Nosaltres som llecs en tot aixó de lleis, empró persones de sensatés acrisolada y lletrats eminents ens digueren que tal R. O. no era altre cosa que un subterfugi pera protegir al cacic sense cap fonament legal.

«Vingueren les eleccions generals últimes, el dia 5 de Novembre ens presentarem al lloch destinat pera la proclamació de candidats amb un Notari, ferem lo mateix els dies 6, 7 y 8 sense que cap dia compareixés cap individu de la Junta del Cens mes que el vispresident. regidor amic nostre que li perteneixia tal càrrec per precepte de la ley per haver sigut el que obtingué major nombre de vots; el dia 8 se reuniren dos ó tres a una casa deshabitada del poble, que creyem es de propietat del cunyat del cacic d'Igualada y se'ns digué, que havien proclamat regidors per l'article 29 a dos dels seus satél·lits, efectuarse las eleccions el dia 12 per els altres dos que faltaban de les que'n protestarem, y foren anulades tan per la Comissió provincial y pel Ministeri de la governació.

«Are estem esperant l'ordre de noves eleccions, y no sabem lo que su-

«cehirá, pero com que'l cacic es ven perdut alguna cosa medita, pera que la majoria del poble, que te fam de ley y set de justicia no surti am la seua, y per aixó preguem a tots els diaris y periodichs amants de la legalitat y de la justicia, sense distinció de partits, ajudin a sortir d'aquet pestilent fangall en que ens te aclaparats el caciquisme y pòguem entrar com els demás pobles a disfrutar dels drets que concedeixen a tots els espanyols la Constitució y demás lleys del Estat.

«Per avuy prou; altre dia donarem, Sr. Director, mes detalls pera seguir la campanya contra'l caciquisme d'Igualada y veureu quan dignes som de protecció la gent d'aquet poble que a pesar de tots els esforços no pot treure de sobre aquesta maleida llosa qu'ens axafa moral y materialment.

D'Igualada

La minoria republicana del Ajuntament d'Igualada ens he enviat una entusiasta felicitació per nostra campanya.

Mil mercés, pero a treballar tots. Si ens unim la vida del cacic se farà impossible.

Un article

Un estimat amic nostre, que baix el pseudonim de «llorito» amaga una personalitat ben coneguda per les seves vibrants y valentes campanyes y lluites contra el cacic, ens envia un article el nostre amic ens perdonará si no'l publiquem.

Está plé de pesimisme aquest article, y nosaltres no'ls sentim ni'ls volem sentir els pesimismes.

Som joves. Volem guanyar y sabem guanyar. Estem decidits a tot, y que el cacic se senti la roba.

Y els altres, els *conspicuos*, els quefes, els prohoms, qu'ens ajudin, porque ens doldria tindre que llensarlos, per im-

potents y covarts, al despreci de la comarca Igualadina.

Un telegrama

La redacció de La Barricada y varis amics de la Joventut d'U. F. N. R. han enviat al president del Consell, el següent telegrama:

«Presidente Consejo Ministros — Convocadas gobernador elecciones municipales Odena estimamos deber prevenir V. E. que estamos dispuestos á emplear todos medios para que ley se cumpla hasta dejar constituido Ayuntamiento.

Responsabilidad cuanto provoque actitud infame caciquismo declinamos la quienes primer término vienen obligados hacer cumplir ley.

El mitin d'Odena

El diumenge s'ha de fer a Odena la proclamació dels candidats.

A tal objecte «La Barricada» d'acort am la majoria republicana d'aquell Ajuntament ha organísat un mitin.

Han sigut invitats els nostres prestigiosos amics, el diputat, a Corts Miró, Corominas, els diputats provincials Sr. Micó y Rius y l'ex-diputat Sr. Serra y Constansó.

Parlarán, además l'advocat dels procesats d'Igualada Sr. Gaudier y, en nom de La Barricada, en Lluís Companys, l'Enric Quirós, Andreu Nin y Salvador Vallverdú. Els acompanyarán alguns correligionaris.

Es hora d'acabar am l'influencia despótica del cacic.

Nosaltres anem al devant Els amics d'Igualada tenen el deure d'ajudarnos.

Si no ho fan aixís, tindran ben merecut tot lo que'ls passa.

El diumenge vinent, tot el districte d'Igualada a Odena, en peu de guerra!

NOTES.—Els expedicionaris sortiran de Barcelona en el tren de les set y mitja del matí, pel Baixador del Passeig de Gracia.

El bitllet d'anada y tornada val cinc pesetes a taquilla. Els llegidors de La Barriada que vulguin acompanyarnos podrán acudir al Baixador.

Treballs preparatoris

Els republicans d'Odena han dirigit telegrames als diputats Lluís de Zulueta, Laureá Miró, Melquialdes Alvarez y Pau Iglesias.

També ha presentat instancies al governador y a la Junta Provincial del cens perquefixin el local ahont es la Casa Consistorial ja que 'ls cacics, sense avisar, el cambien els dies d'eleccions Aixó sembla impossible, pero ho han fet y en care no son a presiri.

Propagandes contraries

Aqueixa figura de Sancho am ámina de Don Quixot de tots els reaccionarismes y maldats que s'anomena D. Joan de Lacierva y Peñafiel, se disposa a realisar una campanya de propaganda per terres d'Andalusia.

En un país que no fos el nostre y en una terra que no's digués Andalusia, esclava de la mandra moresca, del feudalisme senyorial, del flamenquisme, dels cacics y dels bandolers, el Sr. D. Joan de Lacierva y Peñafiel, pagaria a bon preu el seu atreviment inaudit. Empró no esperém els es-

perits jacobins de la democracia que'l cacic màxim de Mula, tingui el mes petit contratemps en la seva tournée. En Lacierva, que a un altre poble no podria obrir la boca devant de les multituds, sab perfectament el terreny que trepitja y no ignora quant inmensa es l'incultura ambient dels espanyols, la manca de memoria que pateixen y la passió irresistible que'ls empeny a correr derrera de qualsevol chulo que'ls afalagui am una cascata de confetti oratori.

El Sr. D. Joan de Lacierva y Peñafiel, republicá renegat, vividor polític, cacic, conservador de totes les iniquitats legals, ultra-reaccionari, ánima d'inquisidor y chulo polític, posseidor d'una paraula barbra y d'una concepció social mitjieval, está incapacitat pera dirigir-se a unes multituds afamades de lletres y de pa en els nostres dies. En Lacierva ferá bons discursos del XVIII segle, sens dubte, empró aqueixes piroetes retóriques son vanes perque no son capaces de donar al poble ni'l pa de l'esperit ni'l pa de l'estómac. El poble andalús, com molts altres pobles d'Iberia, no pot menjar pa ni lletres. Els ideals atávics que referent a l'organísació social de la propietat mantenen els conservadors que tenen per orácul de Mula a n'en Lacierva, son un insult a la dignitat dels trevalladors andalusos

En Lacierva parlará de l'energia que desplegará desde'l ministeri de Governació y procurarà justificarla; dirá que vencé'l separatisme els dies de la setmana trágica barcelonina; cantarà un himne al projecte maurità d'administració local; combaterá a sang y a foc a n'en Canalejas per les seves maifestes y paleses amistats lerrouxistes; despreciarà als republicans que'l derribaren del Poder y els calificará d'antipatriotes perque responien a un sentiment d'indignació extés per tot Europa, però en Lacierva es incapás d'auriolar la seva paraula de picaplets am el més petit vestllum de justicia futura y d'ideals reivindicadors d'igualtat humana. En Lacierva parlará als andalusos del relaxament dels sentiments ciutadans quan se tracta de complir les lleis establertes, però ánima seca com una garriga, se guardarà pla be de fer veure a la multitud, embadalida en la contemplació del tirá caigut, l'ausencia absoluta de tot sentiment de justicia humana en la legislació espanyola. En Lacierva, se lamentarà de la llargada extraordinaria d'aqueixa guerra del Rif que ell y els seus volgueren fer creure al poble que era una senzilla acció de policia y no podrá tenir una paraula de condemna pera 'ls que executaren les accions decisives y el 27 de Desembre, perque en el seu bagatge hi porten, sempre com una acusació infamant, aquella dolorosa nit del Barranco del Lobo. En Lacierva, no's descurarà de cantar un himne al valor y als sacrificis del exercit—per tots reconeguts entre altres coses—peró tindrà prou en compte de callarse per quin motiu subsisteix y s'aguanta com una espasa demunt del nostre cap aquella aborrrerta ley de jurisdiccions—aparato ortopédico que digué en Maura, y que de bona utilitat l'hi deu ser pera caminar expeditament pels viarans de la política quan ell, tant audaz y arrojado, no ha volgut despendressen.

—¡De tantes coses inútils parlará el petit Marat del conservadurisme monárquic!

Llástima de temps perdut. Si nosaltres poguessim dirigirnos am l'autoritat d'un nom reconegut als republicans andalusos, els donariem un facil consell. Nosaltres els direm que per devers d'humanisme deuen oposarse a que'n Lacierva y els seus corifeus puguin realisar cap mena de propaganda per terres d'Andalusia. En Lacierva y els conservadors son una genteta que necessiten del quietisme del poble pera seguir la seva innoble tasca d'afiançament dels interessos creats, y pera aqueixa acció d'ordre de fosal tenen al seu cos-

tat totes les bayonetes de la monarquia; els conservadors necessiten de l'incultura del poble y a la manca d'escoles hi afegeixen l'apoi anticristiá dei clero fanátic y supersticiós; els conservadors necessiten de la miseria dels ciutadans y a favor seu tenen als grans propietaris que mantenen una organísació del treball que es un insult a la dignitat humana; els conservadors necessiten de la distracció del poble y allí, a Andalusia més que en lloc, els ganaderos am les seves extensísimes dehesas, planté de toreros y d'aficionaos, mirallets de la tahuleria que va a raure a les plases de braus, magnífiques y innombrables... Veusaquí, dones, republicans andalusos, el cuadro dolorós de la vostra acció redemptora, devant de les propagandes embrutidores dels conservadors monárquics. Despertar y agitar valerosament al poble; donarli un coneixement exacte dels seus drets y dels devers; posarli de relleu l'injusticia económica a que viu sotmés com si'l rellotje del temps s'hagués parat en els dies del feudalisme; ferli amar am tota la passió de que's capás les idees de llibertat y de justicia; demostrarli que una escola es Europa y una cursa de bous una acció salvatge; que'l dret de revolta es just allá ont el caciquisme es senyor.

Oposeuvos, impediú les propagandes del petit tirá conservador. No temeu el que us moteji de jacobins l'enemic. Els únics llores que punxen son precisament els teixits per les mans enemigues. Animes d'en Rubio, Cala, Enguerino, Benot, Salvochea: reviviu!

J. Mª MALLAFRÉ Y TORT

De les dissidencies lerrouxistes

Un remittit

Un dels ciutadans que primer va alsar bandera de revolta contra l'autoritat imperial den Lerroux, en Joan Rafi, lo qual li valgué que l'autòcrata'l califiqués despectivament de *el más infeliz de todos*, ens prega publiquem en nostres columnes les següents ratlles, que conservém escrites en la mateixa llengua en que ho han estat pel seu autor:

«Mienten á sabiendas

Es evidente que no pueden ni deben convivir en un partido como el lerrouxista hombres que sientan de corazón los sacrosantos ideales republicanos radicales. Es, pues, ridículo publicar á voces la expulsión del partido, de individuos que, al darse de baja de los centros lerrouxistas, se eliminaban de él voluntariamente.

«La Colectiva Social» que fué la primera entidad que se rebeló, reconoce que la bandera manchada por el brazo que la tremoló á los cuatro vientos en las montañas del Coll, podemos levantarla enhiesta, pura y sin mancha, como símbolo glorioso de la verdad y de la razón.

Pueblo: si en Santander un hombre supo levantar una bandera bajo la qual nos cobijamos honradamente muchos republicanos y radicales, es hora de que nos conozcamos unos y otros y de que no continuemos siendo cómplices de esa serie de indignas impunidades y difamaciones, no confundiéndonos con vividores de oficio y continuando nuestra noble tarea de saneamiento y de justicia en provecho del bien colectivo.

No vacilemos y sigamos adelante. Sucesivas elecciones, darán la razón á quienes fuimos los primeros en levantar bandera de rebeldía.

En nombre de mis compañeros, *el más infeliz* JUAN RAFI.»

Lo de Septiembre

Segueix la farsa

Després de set mesos d'empresonament, han sigut posats en llibertat els detinguts per la vaga de Septiembre, Bulfi, Juliá, Salcench, Martí, Ullod y Álvarez. Resten a la «Model» set ciutadans que no sabém encare quin delictes han comés. Permaneix únicament en peu el ferm convenciment de que son víctimes vilment sacrificades a un innoble anel de gloria y honors de la nostra primera autoritat civil. Aixís ens ho demostren els fets.

El senyor Portela no's mou per altre fi que'l d'atreures l'adhesió y la simpatia dels elements «d'ordre» de Barcelona. Per aixó persegueix implacablement als sindicalistes y a tots els elements obrers y avensats, tancat les entitats de resistencia y exercint un inquisitorial sistema de vigilancia. Crèu que la «Confederació General del Treball» constitueix un perill y la persegueix a sang y a foc.

Sols an aquet deliri de persecució y an aquet prurit d'atreures als elements burgesos, pot atribuirse la seva conducta am referencia a l'intent de vaga del passat Septiembre.

Els obrers son empresonats, sense conéixer el motiu, y, al ensemps, encare am plena ignorancia de llur delictes, son posats en llibertat, am la qual se juga indignament. En cambi, existeix una inexplicable tolerancia pera les cases de joc, propagades d'una manera escandalosa.

En indigne que aixó continuhi. Es precis que'ls set ciutadans que resten empresonats, recobrin ben prompte la llibertat, que prou haurien expiat llur delictes, si delictes haguessin comés, am set mesos de presó. Y es precis també que la premsa liberal cessi d'una vegada en el seu incalificable mutisme y reclami amb energia y virilitat que's fassi justicia, que no permeti la continuació de l'actual iniquitat.

Per vergonya, per humanitat, aixís déu ferho.

Cara y creu

Cara

De l'informació telegráfica de la premsa: «Sevilla. Se dice que vendrá el rey en las próximas ferias á tomar parte en el concurso de tiro de pichón».

Altres telegramas ens diuen que S. M. ha passat la setmana rebent diverses visites y ha assistit a un banquet en l'embaxada anglesa.

En Canalejas fa noves declaracions y les Corts segueixen tancades.

Creu

D'un telegrama de Melilla: «A las dos de la madrugada fué agredida la guardia de la Cañada del campamento de Nador por un grupo de moros».

Per lo que's veu, els kabilenys s'entretenen tirotejant als nostres soldats... y la guerra's perpetúa dolorosamente.

L'emigració creix en proporcions paoroses.

Espanya camina, acceleradament, cap a la definitiva desfeta económica.

Les presons están plenes d'obers y continúen clausurades les seves societats.

El grupu y la redacció de LA BARRICADA convoca a totes les Joventuts Republicanes — no lerrouxistes — a la reunió que, pera tractar de la próxima Assamblea de Joventuts Revolucionaries de Saragossa, se celebrará'l proper dimars, dia 16 del corrent, a les deu del vespre, en el Circul Republicá de la Plassa del Teatre.

LA BARRICADA

Un grupo de joves varem comensar la publicació d'aquest setmanari, am ben pocs medis per cert.

No teníem grans confiances en l'èxit. No esperavem poguerlo sostindre gaire temps. Els primers passos havien sigut difícils, y no sabíem al sortir el primer número, si el número segon arriparia a publicarse.

Ho diem amb tota sinceritat.

Avuy estém satisfets. Sense que aquesta fulla de lluita estrident hagi caigut en mans de ningú, ni hagi minvat la seva honrada independència, LA BARRICADA va arrelantse pel favor del poble.

Mil mercés!

Y ara, ja més segurs de nostra obra, comensarem a metodisarla, organisant campanyes, fent mitins, escrivint follets.

La nostra actuació serà persistent. Y sobre tot gallarda, valenta, pertorbadora.

Será de guerra sens treva contra la podridura del régim, l'imoralitat y la covardia dels polítics, la vergonya del caciquisme, la vil explotació del home per l'home, la farsa de les religions dogmàtiques que impedeixen la lliure investigació de la veritat...

Avuy despleguem nostres forces en contra del caciquisme igualadí. Y en aquesta lluita estem decidits a vencer costi lo que costi y pesi a qui pesi.

Si fossim vensuts pel cinisme dels que atropellen el dret y fan escarni de la raó, allavors seria arribat el moment de fer ús d'aquells sagrats medis que retornen als pobles les llivertats perdudes.

Y els odiosos y odiats cacics ne sortirien escarmentats de la victòria.

* * *

L'article del nostre director en Lluís Companys, titulat «La responsabilitat dels polítics de Barcelona» ha sigut contestat per alguns amics, dolentse tots de l'inacció suïcida dels quefes de l'U. F. N. R.

En aquestes planes han aparegut dos o tres escrits parlant de les crisis de nostra comunió política. En tenim altres en cartera, pero no volem publicarlos.

La redacció de LA BARRICADA procurarà organisar un grandíus mitin en el que parlin, clara y extensament, de les nostres coses y d'altres coses, els directores de l'U. F. N. R.

Si aixó no pot ser, LA BARRICADA visitarà a n'els quefes, invitantlos a respondre a preguntes concretes que'ls exposarà. Si no volguessin fer el mitin ni volguessin contestarnos, ho diríem aixis, deixant la responsabilitat pera ells.

Entenem que may es honrada, ni tan sols hábil la política del silenci.

En el número pròxim donarem compte de la feina feta en aquest sentit.

L'Ajuntament de Barcelona

L'Ajuntament de Barcelona segueix la desesperant historia del favoritisme. En aqueflla casa, els alts empleats son els únics amos. Ells y els regidors una sola cosa.

Am tota facilitat se conseqüeixen ascensos y aumentos de sou pels que ja disfruten d'una posició espléndida. Y els pobres obrers, els que tenen un jornal petit, no son escoltats per ningú.

Se perpetren les grans injustícies. Re-passant la llista d'expedients d'alguns empleats, dels més favorecuts, dels Pérez, dels Raich, dels Molas, etc., etc., surgen indignacions honrades.

Aixó no pot ser. Nosaltres dirém al poble les injustícies fetes. Publicarém els expedients. Y per nostres plomes sortirà a la vergonya pública aquesta pinya de regidors y d'empleats que viuen en infame consorcí, esquilmant, d'acort uns y altres, els interessos de Barcelona.

Una altra ignocentada

Ja no podem dir que l'orgue lerrouxista escrigui pera'ls xinos. Aquets s'han emancipat. Parlarem, doncs, dels ignocents llegidors de *El Progreso*.

Diu l'orgue dels delators den Ferrer:

«Ayer salieron para Zaragoza con objeto de intervenir en la Asamblea de Juventudes Republicanas y continuar el escándalo que aqui han empezado, tres individuos de los que el despecho y la impotencia puso al lado de Lladó y Compañía.

¿Qué representación llevaban? Anteanoche se reunieron en el «Bar parisien» que en la calle del Conde del Asalto posee don Luís Massó, aquellos tres individuos, y al poco rato entraron allí tres conocidos representantes de Juventudes nacionalistas y un socialista, entablado animada conversación con los falsos radicales á quienes les entregaron dinero para el viaje á Zaragoza y las credenciales respectivas para representar á dichas Juventudes en la Asamblea.

Durante la discusión, los falsos radicales se desataron en improperios contra Lerroux y el Partido Radical.

Vieron la reunión y se enteraron de su resultado nuestros buenos amigos Guerra del Río, Camilo Vallescá, Julio Piferrer, Camilo Boix y Luís de Villalobos.

La traición no puede resultar más patente. El *Puf* les ha pagado el viaje á Zaragoza y les ha concedido su representación.

Sépalos el pueblo radical».

No'n tenim nosaltres la culpa de que l'irrisoria *unidad del partido radical* vagi per terra. Ens preocupen molt poc les seves baralles, crits d'histerisme y d'impotencia. Però es cert que pera combatre—aixis se passa'l temps, *revolucionariament*—als demés, no tenen altres armes que la falsetat, l'injuria, la calumnia, l'espionatge o la delació. Aixó pera'ls propis republicans. Lo mateix delaten an en Ferrer, que la vaga de Setembre, o s'inventen noveles.

Es una falsetat, una calumnia, que cap jove de l'U. F. N. R. o socialista entregués diners a ningú pera anar a Saragossa. No hi ha acort definitiu de cap Jovenutut pera assistirhi y lo més probable es que cap amic nostre vulgui fer coro als falsos revolucionaris.

No haventhi acort, no podia entregarse autorisació a ningú y menys representació.

Requerits alguns amics nostres pera que'ls organismes joves de l'U. F. N. R. prenguessin part en l'Assamblea de Saragossa, per diferents radicals d'abdós bàndols, entre ells per l'Arellano, conegut lerrouxista, am promesa de que's pres indiria de tot personalisme, feren alguns treballs prop les entitats a que pertencien. Al notar aquets que la campanya preparatoria no responia a les promeses, acordaren personalment demanar als organismes, cap d'ells adherit encara, advertíssin als saragossans que si no variava la conducta dels radicals barcelonins, no'ns adheriríem, ni tant sols, a tal acte.

Aixó y rés més, mitjansant comunicat, es lo que manifestaren els senyors Duval y Rambla, socialistes, y Vallverdú, Alcoverro, Erviti, Hernández y Civil, de la U. F. N. R., al senyor Villagrasa, que juntament amb els senyors Pintado y Peig ens enterarem de que anava a Saragossa. Aquestes manifestacions foren fetes en el «Bar Parisien» dissabte a la nit, en quin lloc y hora no hi havia ni'l senyor Pintado ni'l senyor Peig.

LA BARRICADA fá aitals declaracions, sols pera satisfacció dels calumniats, puig de la mateixa manera com els nostres amics despreciaren els impostors, nosaltres, no perdriem el temps. Brams d'ase...

De rés els hauria servit als amics nostres demanar una justa rectificació an *El Progreso*. Per experiència savem que la justicia, en aquella casa, es un impossible.

L'idol es de fang y esquerdat encara. Costaria molt poc desplomarse am tal estrépit que'l seu formidable espetec, el sentíssin xardorós, fins els pobles més isolats de totes les regions ibériques.

DESCARREGUES

En tots els actes, els andalusos han d'evinciar la *gracia y salero* del seu temperament. Sinó, per mostra, llegeixis el següent telegrama sobre la processó de Setmana Santa a Sevilla: «Al pasar por la calle de Sierpes la Virgen de la Macarena cantó una saeta la artista Paquita Escribano». Olé! Qué'ls deiem?

Realment, el catolicisme te més de pagànic que de cristià. A lo millor veurém les processons convertides en atractiu y llampant seguici de clergues capritxosament habillats am *traje de luces*, imitant a la *Bella Otero* o la *Bella Cucuruchul* Y a la Verge, transmutat el rostre d'expressió adolorida, ballant voluptuosament unes peteneres engrescadores!

Hoy las ciencias adelantan que es una barbaridad!

S S

D'un versos titulats «Jesús» firmats per *Astrael*, y publicats en la «Tribuna» reproduhim els següents:

«Él de Fé y Caridad, las tierras labra; «Amaos», dice á todos los mortales, con dulce ejemplo, que al amor convida. Y, á tan sencilla y mágica palabra añaden otras voces celestiales:

Es el Camino, la Verdad, la Vida.»

Y 'ls querubins del «Requeté» plens de fé y caridad, sadollats d'esperit *celestial*, apedreguen els tranvies en plena Setmana Santa y a Sant Feliu de Llobregat assessinen a traició.

S S

Els lerrouxistes, en un miting celebrat el diumenge passat a la «Casa del Pueblo», acordaren solemnement anar a la Casa de la Ciutat l'últim dimars pera impedir que'ls dissidents Lladó, Guñalons y Figueras entressin al Ajuntament pera assistir a la sessió y, naturalment, no passá rés perquè'l Governador tingués en compte'l repte llesat pels lerrouxistes y abarrota'l plassen de Sant Jaume de forces de policia y de guardia civil.

Sols an els *tramendus rrrradicals y rrrrevolucionaris* den Lerroux podia acudir-se la lluminosa idea d'anunciar confidencialment (?) una agressió a plasso fixo, desde una tribuna pública pera que... el Governador prengués tota mena de precaucions... y'ls *tramendus* no poguessin fer una *carniceria* comparable a la de la nit de Sant Bartomeu.

S S

D'un article del *tremebunde* revolucionari Emiliá Iglesias, reproduim els següents sustanciosos paragrafs: «Todo derecho atropellado tiene en el partido radical un paladín; todo perseguido una toga que lo ampara; toda queja un vocero; toda aspiración noble un aliento; todo intento regenerador una fuerza. Y para su jefe no ha habido nunca un caso humilde para el que no tuviera la misma atención que para aquellos en los cuales lucen sus facultades, los que reservan su palabra para las grandes ocasiones». Quin cinisme! L'indiferencia d'en Lerroux y del seu partit pera la guerra del Marroc, obeía a que'l motiu era *humilde* y insignificant? L'escándol que promogueren en el miting def Barcelonés era resó d'una noble aspiració?

Mes, aném llegint: «...Pero la acción son fusiles y balas, y pan y orfanidades, y cesantías, y destierros y penalidades; y todo ello no se salva mas que con dinero, dinero y dinero». Es cert, mes no deu parlar per experiència l'héroic de la purga. Ja té raó, ja. Lo que manca es *dinero, dinero y dinero*... pera poguer fugir més que depressa y proporcionarse un *dolorós* desterro en un magnífic restaurant.

«Hora es ya de que cada cual cumpla con su deber.» Si, certament, y que a l'hora del perill no s'amaguin porugament a Casa la Ciutat. «Porque amamos la patria queremos la revolución». La volém, pero que la fassin els altres, eh, *Emiliano*?

S S

El divertit periódic conservador «Acción», diu que ha arribat l'hora de que'ls joves conservadors se llensin a la lluita, porque «la voz del jefe nos alienta y el pueblo nos ayuda».

Seria necessari que'l poble, víctima de les infamies conservadores, hagués perdut tota noció de dignitat y de vergonya pera que vegés en els conservadors, autors de l'incalificable repressió dels fets de juliol, una esperança pera l'obra regeneradora d'Espanya.

Lo que'l poble reserva pera'ls conservadors es un odi implacable que farà que mai més puguin tornar a escalar el poder.

S S

Els «Comités de Defensa Social» s'han reunit en asamblea. No hi veiem la finalitat, puig en l'hora trágica de les repressións, am plena unanimitat de criteri, demanen, sadollats d'esperit cristià, que'ls governs fassin en absolut cas omís de la clemencia y de la pietat.

S S

Heusaquí les virtuts que segons «El Correo Español», deuen adornar a tot bon carlí: «Una buena browning, la conciencia tranquila y el dedo bien suelto». Bona doctrina, a fe, pera 'ls que's vanten d'esser cristians! Y la mansuetut y l'humilitat y l'amor, del *Divi Mestre*, com l'anomeneu, com queden?

S S

En Pol—caray de Pol!—l'altre día a «La Veu de Catalunya» s'entretenia per centessima vegada comptant els partits republicans espanyols.

Está clar que'n contava més dels que hi han empró ell creya que encare se'n descuidava algún.

Nosaltres també ho creyem aixis.

Per exemple, podia comptar com a grupet republicá a tots aquells individus que, com en Pol, anys enrera se n'havien dit.

Es que en aquell temps aixó de ser republicá *donava* tant com are fer de *regionalista bien entendido*?

S S

Segons *La Veu*, Portugal está fet una foguera d'un cap a l'altre.

Trevallant indirectament per la monarquia d'aquí se dedica a combatre als republicans d'allá.

La tiranía roja—escriu—impera arreu; la tiranía roja que es la pitjor de totes.

Segons pera qui, colega.

A Espanya fa molts anys qu'impera la tiranía negra y *La Veu* encare no se n'ha donat.

Y es que *La Veu*, am la tiranía negra, s'hi tracta de tu.

Correspondencia

Pere R. El d'aquesta setmana es molt fluix.

Envihi una altra cosa J.R. Ho publiquem, J. M.

Lleyda, Si, enviem els números que demana.

J. C. Sena de Almos, queda servit, E. M. Bala-

guer. No pot ser. A. L. Girona. anirá, P. S. No

ençaixa amb aquet setmanari. J. Ll. Mercés. A.

S. y J. M. tinguin paciència, tot se fará.

Nota. La Correspondencia literaria an en Lluís Companys l' administrativa a l' Enrích Quirós

• •

Gridém l'atenció dels corresponsals y dels suscriptors colaboradores y amics respecte al cambi de domicili social de LA BARRICADA, quina redacció y administració ha quedat establerta al carrer Baix de Sant Pere, 63, pral.

Malgrat havernos promés l'Eugeni Noel l'exclusiva pera la publicació d'aquest article, l'hem vist insertat, am la consegüent sorpresa, a « España Nueva » de Madrid. No obstant, hem decidit publicarlo en compliment de la promesa feta als nostres lectors.

Una visita á la tumba de Ferrer

Quiero amaros.
Quiero cantaros
cada día un himno santo.
Y en la gloria,
cuando muera,
serafines me ayudarán.

(Epitafio en la tumba de Mosén Jacinto Verdaguer).

Hace mucho frío. El Monjuich parece una Acrópolis. Por una de sus pendientes las casas ascienden: son barrios sucios, cubiertos de un polvillo muy fino, negro. Muchas y altas chimeneas. El mar huye del monte maldito, áspero, cuyas entrañas surten de piedras á las casas de la gran ciudad. En efecto, huyendo por las faldas de la montaña, contemplo enormes vaciados, semejantes á las minas del aire libre. Hay allá un restaurant; trepo á la colina en que se alza y veo el plano del inmenso puerto. Lejos de los diques, pedruscos emergiendo de las aguas marcan las futuras dársenas; las rompientes se estrellan en ellos, y las dunas, las marismas, las playas crecen. El monte odiado se aísla cada vez más, es una verruga en el frondoso llano del Llobregat; se aprovecha porque estorba, y el cementerio se comerá el castillo. Ando despacio en torno del monte; el musgo crece en las grietas bermejas. Arriba, unos muros caen á pico sobre la montaña y cierta torre se yergue como un faro. Está por allí el foso de Santa Amalía. En él fusilaron á cuatro hombres terribles, que indudablemente cometieron crímenes atroces cuando los fusilaron. Nosotros sabemos, y no olvidaremos nunca, que se llamaban Baró, Hoyos, Malet y Clemente García. Aún había sangre de este hombre en el foso cuando fusilaron á Ferrer. Veintitrés hombres dijeron en el Parlamento que ignoraban cuál fuera el crimen de estos ajusticiados; pero ciento setenta y nueve afirmaron lo contrario, y es indudable que el número es una de las fuentes del Derecho. Creo ver otra torrecilla, barbancas y troneras; recuerdo las «Prisiones imaginarias», de Corominas, y me estremezco. Este monte es una llaga, y las úlceras arrojan pus. Las piedras están manchadas de él, tiene vetas de color de sangre, estrías que parecen verdugones, manchas pálidas del color de los cardenales. De trecho en trecho, una sima, una hondonada, y en su interior, la característica trama de las piedras voladas con dinamita. El llano del Llobregat se extiende, y, cerca del mar, la carretera y el ferrocarril cruzan praderas muy verdes.

El monte forma como una arista dentada, obtusa, que, al echarse atrás, aplasta uno de los flancos, lo abolla. En esta cuenca trepan las tapias del cementerio. Por un efecto de perspectiva, el castillo, mirado desde aquí, parece un panteón. Dan á la carretera unos paredones, por cuyo terradillo se desbordan las madre selvas. Escalonándose veo grandes lienzos de pared, cubiertos de nichos. El cono legendario de los cipreses poetiza la vasta gradería. Entre ellos surgen, afiladas, esbeltísimas, muchas agujas góticas, y á veces cúpulas bizantinas. Cerca de las tapias se remueve la tierra y se alzan andamios. Suena un esquilón lúgubrememente. Me detengo con frecuencia para observar las rampas abiertas en la roca viva, bordeadas de criptas, de grutas, de nichos, sumamente artísticos. Árboles de todas clases mienten jardines colgados, como los de Babilonia. Semeja el monte por aquel sitio de la «Isla de los muertos», de Boecklin, copiada á trozos. La blancura del mármol; el fulgor del jaspe, del ónice; la brava silueta de piedra roja sin desbastar; los sauces, las araucarias, los macizos floridos sobre las fosas comunes, los tejadillos de vidriería, las cimbras orladas de azulejos; los monumentos funerarios, grandes como edificios urbanos, colosales otros como iglesias, me asombran. Es un cementerio digno de Génova y de Hamburgo. Llego á una plazuela enarenada, y leo en la cartela de un ástil: «Plaza del descanso». Hay dos grandes puertas muy historiadas y aristocráticas. La de mi derecha da entrada al cementerio católico: es una calle en curva, con regatos para las aguas, árboles y tumbas grandiosas. La del cementerio civil revela descuido; no se allanó por allí el terreno y el desnivel forma empinados pasadizos y enrucijadas; hay tumbas en rincones y sepulcros en ángulos donde debiera haber bancos. Las calles, en esta, tienen nombres simbólicos y pretenciosos. Se asciende sin fatiga tramo á tramo. El cielo es muy azul, y la roca está cubierta por tapices de hierba, de hiedra, de helechos y de musgo. En el cruce de dos escaleras leo: «Departamento de abortos.» Son nichos sin nombre, almas fugaces que equivocaron su destino. En una plaza cierto trípico de piedras ricas y columnas, trae á mis ojos

esta inscripción: «Nacer, morir y renacer. Progresar siempre. Es la ley. Amó, sufrió, elevóse. Nos espera.» Veo una especie de tumba galilea, como las que hay cerca de Jerusalén. Otra cuya última encarnación fué el nombre burilado en la piedra. Los nichos tienen, como en todos los cementerios del mundo, retratos, flores y pequeñas páteras ó tazas. Empotrada en la piedra, una fuente pone en el ambiente una nota de melancolía dulcísima, que se hace lóbrega al leer en pasquín que aquella agua es mala. Lss escaleras portátiles menudean. Subo lentamente, buscando la tumba de Ferrer, seguido de algunos jovencitos republicanos.

En un repecho me señalan una tapia, y me dicen que detrás de ella está el sepulcro del fundador de la Escuela Moderna. De una garita situada sobre una pared de mampostería desciende al vernos un guarda, vestido de negro, con un cinturón blanco. El paisaje es muy bello, y contemplo la vega del Llobregat cercada de montes azules, las costas de Garraf, las montañas de San Ramón Nonnato y San Baudilio, Castelldefels, San Antonio, las estribaciones del Panadés y San Pedro Mártir. Las praderas se suceden hasta las montañas, con sus tonalidades campesinas, con los infinitos matices de los variados cultivos. Trepida el ferrocarril. Se oyen sirenas de barcos y de fábricas, ruidos de atalajes de carros, picados de cornetas. El viento de marzo corta la cara y silba en los oídos. Llevo un lápiz en la mano para sacar un croquis de la tumba de Ferrer, y cuando desciendo por la rampa, dirigido por los jóvenes, quedo atónito, frío, dudoso de mí mismo. Los jóvenes se alejan, me abandonan á mi inspección; yo busco en derredor un sepulcro, un mausoleo, una tumba; pero yo veo muchas estacas rematadas en triángulo, y nada más. Un hoyo, un pedazo de tierra honda, de tierra arenisca, sin arreglar, en un rincón, á cielo abierto; y en uno de los tres ángulos, en un sencillo recodo aprovechado sin más miramientos, bajo la tierra cruda cubierta de papeles sucios y briznas de hierba enana, está la tumba de Ferrer, el hombre que conmovió á Europa, cuyo nombre tantas calles de Europa tienen, cuyas estatuas se alzan en Europa como desagravio á su muerte, en cuya defensa tantos libros, discursos y artículos se escribieron. Mi asombro es intenso. En la pared hay un triángulo de laurel que fué verde, otro de púrpura marchita con un lazo verdoso, dos viejas coronas podridas, mugrientas, secas, con lazos secos, una de cuyas puntas se tiende sobre la arista del paredón que como una valla separa la triste fosa común del cementerio. Metidos en la tierra sin apisonar surgen ramos de algo que fueron flores y se agostaron y no se renovaron por el recuerdo; triángulos sobre palos, coronas de pelusa que encierran retratos. Uno de ellos tiene á sus pies un búcaro azul sujeto con un bramante, y un trapajo hediendo cuelga del simbólico vértice. Diez son estos restos, esparcidos por allí miserablemente. Los jóvenes se acercan y me hablan de los que allí descansan entre la general indiferencia, odiados después de muertos. Son luchadores de ideas, que purgaron sus pretendidos errores con martirios más viles que esas equivocaciones tuyas, si equivocaciones fueron ideales sustentados hasta el sacrificio de la propia persona. Pero Ferrer atrae mi vista, mi alma. El Destino quiso hacer de él, con razón ó sin ella, un hombre simbólico. Europa le colocó en el número de los mártires del libre pensamiento. Los sabios mismos intercedieron por él. Sobre todo, ¿no fué nuestro partido quien hizo de la defensa de este hombre cuestión de vida? ¿Y por qué lo abandona así? ¿Por qué lo deja aquí, bajo esta tierra movediza y fría, en un rincón, entre un desmonte y una pared? Este hombre, que tiene estatuas, que hizo hablar de él un año al mundo, que perteneció á nuestro partido, por el cual se sacrificó, ¿cómo es que ha sido olvidado, relegado, abandonado su cadáver como el de un perro? A los pies de la tumba, en un cuadro de aspecto sórdido, leo estas palabras: «Querido hermano, querido tío. Un anciano, un niño, una niña, sangre de tu sangre, se acercan á tu sepulcro, manifestando el amor que te profesaron y ofreciéndole en tu nombre á la Humanidad, que quieren amar con la intensidad, con el espíritu de sacrificio con que tú la amaste. Como tú querías, quieren para ella paz, justicia, felicidad. Ante tu tumba pronuncian la sublime palabra: Libertad.—José Ferrer, José Ferrer y Alba Ferrer.» Un ramo de mucho tiempo adorna este cuadro. Faltan palabras para describir la amargura, la soledad, la injusticia de este espectáculo. ¿Qué republicanismismo es el nuestro que olvida á los luchadores y los abandona así? ¿Qué concepto del sacrificio tenemos, cuando no cuidamos la tumba de estos hombres que se entregan á su idea hasta morir por ella? ¿No es una especie de justificación de la muerte de este hombre, el descuido, el abandono en que le tenemos? ¿Con qué derecho ponemos en nuestros labios su nombre ó su martirio, si el último homenaje de tres miserables coronas, está seco ya, marchito y mugriento?

Me voy de allí, escapo, huyo. Entro en el cementerio católico, busco tumbas, sepulcros ricos, lujosos panteones: quiero olvidar la tumba de Ferrer, aquel corral abyecto, en el que sólo faltan cardos y ortigas y perros vagabundos. Me apoyo en la barra de hierro forjado del panteón de Mosén Cinto, y leo sus versos. Contemplo la escultura del hombre que labra su tumba, y salgo del cementerio irritado, rabioso contra ese partido mío que olvida, que no tiene memoria, que abandona á los suyos, que pide sacrificios y no los conserva como reliquias, que ofrece á Europa el espectáculo de la tumba de Ferrer, que anda dividido, convulso, á escondidas, pobre, charlatán, comido por la tiña de la palabrería hueca y barata. Vuelvo á ver el castillo. Casi es de noche. Y me consuela de mi pena el saber que el inmenso cementerio devorará la infame fortaleza.

EUGENIO NOEL.